

Prevody pri plnení poisťných zmlúv je totiž treba považovať za pohyb kapitálu a obmedzovanie odpočtu príspevkov platených zamestnávateľmi a daňových úľav vzťahujúcich sa na príspevky platených jednotlivcami, ktoré sa platia subjektom so sídlom v Belgicku predstavuje diskriminačné obmedzenie voľného pohybu kapitálu.

Ustanovenie, podľa ktorého prevod kapitálu a odstúpeného vytvoreného z príspevkov platených zamestnávateľmi alebo od jednotlivcami na doplnkové dôchodkové poistenie podlieha dani, ak ide o prevod do dôchodkového fondu alebo poisťovne so sídlom v zahraničí, avšak nepodlieha dani vtedy, ak ide o prevod na subjekt so sídlom v Belgicku, je taktiež v rozpore so zásadou voľného pohybu kapitálu.

(¹) Smernica Rady 92/96/EHS z 10. novembra 1992 o koordinácii zákonov, iných predpisov a správnych opatrení vzťahujúcich sa na priame životné poistenie, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice 79/267/EHS a 90/619/EHS (tretia smernica o životnom poistení) (Ú. v. ES L 360, 9.12.1992, s. 1).

(²) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/83/ES z 5. novembra 2002 o životnom poistení (Ú. v. ES L 345, 19.12.2002, s. 1).

Žaloba podaná dňa 23. decembra 2004: Komisia Európskych spoločenstiev proti Holandskému kráľovstvu

(Vec C-523/04)

(2005/C 57/34)

(Jazyk konania: holandčina)

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: Mikko Huttunen a Wouter Wils, splnomocnení zástupcovia, podala dňa 23. decembra 2004 na Súdny dvor Európskych spoločenstiev žalobu proti Holandskému kráľovstvu.

Komisia Európskych spoločenstiev navrhuje, aby Súdny dvor:

1. určil, že si Holandské kráľovstvo nesplnilo povinnosti z článku 5 Zmluvy ES (teraz článok 10 ES), článok 52 Zmluvy ES (po zmene článok 43 ES) a z nariadenia Rady (EHS) č. 2409/92 z 23. júla 1992 o cestovnom a sadzboch v leteckých dopravných službách (¹) a z nariadenia Rady (EHS) č. 2299/89 z 24. júla 1989 o kódexe správania pre používanie počítačových rezervačných systémov (²) v znení

zmenenom a doplnenom nariadením Rady (EHS) č. 3089/93 z 29. októbra 1993 (³) tým, že uzavrelo so Spojenými štátmi americkými medzinárodné dohody alebo tým, že napriek zmene dohody o leteckej doprave medzi Holandským kráľovstvom a Spojenými štátmi americkými z 3. apríla 1957 naďalej dodržiavalo záväzky,

— ktoré sa týkajú taríf leteckých dopravných spoločností určených USA na trasách v rámci Spoločenstva,

— ktoré sa týkajú počítačových rezervačných systémov poskytovaných alebo používaných na holandskom výsosťnom území,

— ktorými je USA poskytnuté právo odvolať, zrušiť alebo obmedziť práva dopravy, ak Holandským kráľovstvom určené letecké dopravné spoločnosti nebudú kontrolovaná ním alebo holandskými štátnymi príslušníkmi;

2. zaviazal Holandské kráľovstvo nahradiť trovy konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

A. Existencia novej dohody

— Zmeny dohody z roku 1957 urobené v roku 1992 vytvorili rámec pre užšiu spoluprácu medzi USA a Holandským kráľovstvom, ktorá pre toto prináša významné nové medzinárodné záväzky.

— Ako vyplýva zo zmien z roku 1992, dohoda z roku 1957 bola celkovo prepracovaná. To, že rad ustanovení dohody z roku 1992 nebol formálne zmenený alebo bol podrobený len nepatrným redakčným zmenám, nemení nič na tom, že povinnosti vyplývajúce z týchto ustanovení boli pri prepracovaní potvrdené. Za takejto situácie členské štáty nielenže nemôžu uzatvárať žiadne nové záväzky, ale ani nemôžu takéto záväzky zachovávať, ak tieto porušujú právo Spoločenstva.

B. Porušenie výhradnej právomoci Spoločenstva v oblasti vonkajších vzťahov v zmysle rozsudku AETR

— Holandsko a USA pripojili v roku 1991 k dohode z roku 1957 prílohu so zásadami pre PRS (zásady pre počítačové rezervačné systémy), k čomu patrili aj zásady pre PRS poskytované alebo používané na holandskom výsosťnom území. Pri prepracovávaní dohody z roku 1957 v roku 1992 Holandsko túto prílohu zachovalo. Tým porušilo Holandské kráľovstvo výhradnú právomoc Spoločenstva v oblasti vonkajších vzťahov vyplývajúcu z nariadenia č. 2299/89.

C. Porušenie článku 52 Zmluvy

— Holandské letecké dopravné spoločnosti môžu byť kedykoľvek vylúčené z použitia dohody o leteckej doprave medzi Holandskom a USA, pričom táto dohoda pre holandské letecké dopravné spoločnosti platí automaticky. Letecké dopravné spoločnosti Spoločenstva sú preto diskriminované, lebo nemôžu požívať domáci režim v prijímajúcom členskom štáte, v Holandskom kráľovstve.

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 240, s. 15.

⁽²⁾ Ú. v. ES L 220, s. 1.

⁽³⁾ Ú. v. ES L 278, s. 1.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný uznesením High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division z 21. decembra 2004, ktorý súvisí s konaním: Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation proti Commissioners of Inland Revenue

(Vec C-524/04)

(2005/C 57/35)

(Jazyk konania: angličtina)

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division podal uznesením z 21. decembra 2004 na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, ktorý súvisí s konaním: Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation proti Commissioners of Inland Revenue a bol doručený kancelárii Súdneho dvora dňa 31. decembra 2004.

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division žiada Súdny dvor, aby rozhodol o nasledujúcich otázkach:

1. Je v rozpore s článkami 43, 49 alebo 56 ES, ak členský štát (ďalej len „štát dlžníka“) ponechá v účinnosti a uplatňuje právnu úpravu, ako je tá v článkoch 209, 212 a v prílohe 28AA Zákona o daniach z príjmov fyzických osôb a právnických osôb (Income and Corporation Taxes Act 1998, ďalej len „vnútroštátne ustanovenia“), ktorá obmedzuje možnosť spoločnosti so sídlom v tomto členskom štáte (ďalej len „dlžník“) odpočítať na daňové účely úrok pri peňažnej pôžičke poskytnutej materskou spoločnosťou, ktorá dlžníka priamo alebo sprostredkovanú ovláda a má sídlo v inom členskom štáte za okolností, keď by dlžník nepodliehal takýmto obmedzeniam v prípade, ak by materská spoločnosť mala sídlo v štáte dlžníka?

2. Aký rozdiel, ak vôbec existuje, spôsobuje pri odpovedi na otázku č. 1:

- a) ak peňažnú pôžičku neposkytne materská spoločnosť dlžníka, ale iná spoločnosť (ďalej len „veriteľská spoločnosť“) tej istej podnikateľskej skupiny, ktorá je ovládaná priamo alebo sprostredkovanou tou istou materskou spoločnosťou ako dlžník a tak táto spoločná materská spoločnosť ako aj veriteľská spoločnosť majú sídlo v iných členských štátoch ako je štát dlžníka?

- b) ak má veriteľská spoločnosť sídlo v inom členskom štáte ako dlžník, ale všetky materské spoločnosti, ktoré priamo alebo sprostredkovanou ovládajú dlžníka aj veriteľskú spoločnosť majú sídlo v tretej krajine?

- c) ak všetky materské spoločnosti, ktoré priamo alebo sprostredkovanou ovládajú veriteľskú spoločnosť aj dlžníka majú sídlo v tretích krajinách a veriteľská spoločnosť má sídlo v inom členskom štáte ako dlžník, ale peňažnú pôžičku poskytla dlžníkovi pobočka veriteľskej spoločnosti umiestnená v tretej krajine?

- d) ak veriteľská spoločnosť a všetky materské spoločnosti, ktoré priamo alebo sprostredkovanou ovládajú veriteľskú spoločnosť aj dlžníka majú sídlo v tretích krajinách?

3. Spôsobovali by nejaký rozdiel v odpovediach na otázky č. 1 a 2, ak by bolo možné preukázať, že poskytnutie pôžičky zakladalo zneužitie práva alebo bolo súčasťou fiktívneho dohovoru, ktorého cieľom bolo obchádzanie daňového zákona členského štátu dlžníka? Ak áno, aké usmernenia považuje Súdny dvor za vhodné poskytnúť v súvislosti s vecami, ako sú tieto, pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré zakladajú zneužitie alebo fiktívny dohovor?

4. Ak článok 56 ES obsahuje obmedzenie pohybu kapitálu medzi členskými štátmi a tretími krajinami, existovalo toto obmedzenie na účely článku 57 ES dňa 31. decembra 1993?

5. V prípade, ak je ktorákoľvek zo situácií uvedených v otázkach č. 1 a 2 v rozpore s článkami 43, 49 alebo 56 ES, potom za okolností, keď dlžník alebo iné spoločnosti tej istej podnikateľskej skupiny (ďalej len „žalobcovia“) uplatnia nasledujúce nároky:

- a) nárok na vrátenie dodatočne vyrubenej dane z príjmov právnických osôb zaplatenej dlžníkom v dôsledku neuznania odpočtu úroku zaplateného veriteľskej spoločnosti z príjmov podliehajúcich dani z príjmov právnických osôb v prípade, keď by tieto platby úrokov boli považované za uznateľné odpočty z príjmov dlžníka, ak by aj veriteľská spoločnosť mala sídlo v štáte dlžníka;